

PHARISIÊU VÀ XADỐC HIỆN ĐẠI

BẤT CHẤP BỌN PHARISIÊU HIỆN ĐẠI, THẦN KHÍ VĂN TỰ BIẾN CÁCH VÀO THỰC TẠI ĐỜI TA VÀ MUỐN ĐI Đâu TÙY Ý

Trong thời kỳ Chúa Giêsu rao giảng Tin Mừng có hai phái Xadốc và Pharisiêu! Bất hạnh thay Giáo Hội chúng ta ngày nay cũng ngụp lặn trong lối suy diễn tân thời đại của cả hai phái này. Phái Xadốc cố chấp bám chặt vào pháp chế, nhất định cắt nghĩa lề luật theo nghĩa đen mà không hề lưu tâm đến tinh thần của lề luật. Phái Pharisiêu thì vênh vác với kiến thức chính trị (hiện đại) và hiểu biết trần tục chủ trương một tôn giáo toàn cầu hầu loại bỏ các dấu chỉ siêu nhiên vì vậy mà mất họ hoàn toàn mù tịt trước các phép lạ. Kinh thánh nói rằng tâm hồn họ đã trở nên “chai đá”. Phái Xadốc tin vào tôn giáo nhưng không tin có sự sống đời sau!

Trong thời đại ngày nay cũng có những người cùng tôn giáo với chúng ta điều hành các trường đại học, hoặc những tổ chức Công giáo, hoặc những trang mạng Công Giáo, hoặc còn là thành viên của hàng giáo phẩm nữa nhưng họ chỉ là loại “công giáo văn hóa”^[1] hơn là “công giáo tâm linh”^[2]. Trong khi một người có đức tin sinh động nhìn thấy một khuôn mặt trong đám mây vào một lúc có ý nghĩa, ở một cao điểm tâm linh nào đó, hoặc một hình thể trên một bức tường bị cháy (như có trưng bày trong tiểu bảo tàng viện tại một nhà thờ nhỏ ở Rôma để tưởng nhớ các linh hồn nơi luyện ngục) thì những người chỉ cảm nhận bằng tâm lý và với nửa phần bên trái của não bộ thì chỉ quan sát khía cạnh vật chất (của hiện tượng) mà thôi.

Ta có thể nêu lên mấy câu hỏi: ai là người cả tin. Tất cả những yêu sách đó có giá trị không? Chúng ta đều biết câu trả lời như thế nào rồi. Đây không phải là loại bánh mì ‘phó-mát’ (*lối nói châm biếm của bọn hoài nghi*) trên đó có những hình ảnh người ta đem ra để điều cợt. (*Họ cũng có thể thêm một miếng khoai tây chiên để hiệu đính lối pha trò mỉa mai của họ.*)

Nhưng cái siêu nhiên vẫn không ngừng vào ra đời sống thực tại của chúng ta (như những sợi tơ trời) đan vào tấm vải đay của đời sống con người như “gió” tự chọn (thối đầu thì thối) và biến cách như một sứ điệp vậy. Thử nhìn vào những bức hình (ngoài không gian) do viễn vọng kính Hubble chụp được. Thử nhìn vào tấm ảnh của Đức Mẹ Guadalupe xem. Hoặc có lẽ cả bức hình của tấm Khăn Liệm (thành Turin nữa.) Câu hỏi thực sự là: phải chăng đây là ảo thuật nhằm bịt mắt thiên hạ (vì thế giới trần tục đã gạt bỏ đi rồi)?

Điều không phải câu hỏi là sự thiếu cảm nhận vì giới trí thức kiêu căng đã gỡ bỏ yếu tố huyền nhiệm khỏi Giáo Hội của chúng ta rồi. Trong phạm vi nào đó, chúng ta có thể gọi đây là “thuyết đình chỉ di truyền” (*cessationist traditionalism*) -- phối cảnh theo đó thì sau khi các thánh tông đồ qua đời Thiên Chúa đã gỡ đi các ơn sủng của Chúa Thánh Thần (*làm cho hết hiệu lực*). Như lời chú giải của một vị học giả nọ thì những người theo thuyết đình chỉ (*cessationists*) đã chịu ảnh hưởng của văn hóa duy vật phương tây của chúng ta nhiều hơn là họ tưởng. Họ lúng túng trước yếu tố siêu nhiên. Họ muốn thống trị giang sơn thần học của họ, và tác động của Chúa Thánh Thần đe dọa (uy tín của) họ.” Làm như vậy, tức là loại bỏ chính nền tảng đức tin của họ,

thì họ đã tự mâu thuẫn với chính mình rồi, bởi vì niềm tin vào Chúa Giêsu căn cứ trên sự cảm nghiệm thân bí của Ngài.

Có một lãnh vực siêu nhiên và một lãnh vực tự nhiên và khá nhiều người trong Giáo Hội chúng ta đã chọn con đường thế tục, cảm nhận bằng trí tuệ hơn là bằng con tim (*cửa ngõ dẫn vào thần khí*). Hậu quả là nhà thờ ngày càng vắng đi. Đã đến lúc phải khôi phục lại tôn giáo. Đã đến lúc phải nêu cao tất cả tính vĩ đại của tôn giáo. Đã đến lúc phải nhìn đời với lý luận Thần Linh. Lý luận con người có thể thích nghi với lý luận Thần Linh nhưng lý luận Thần Linh quá lớn rộng để có thể thích nghi với sự giải thích duy lý của con người. Tân Ước cho thấy nhóm Pharisiêu là một bọn người mãi mê sống theo lề luật nhân tạo, nhưng chúng ta phải kính cẩn nhìn nhận rằng Thiên Chúa quá vĩ đại để bị gò bó vào những lề luật tí mĩ của khoa học chúng ta (*hoặc đem soi chiếu trong một kính hiển vi*).

Hơn nữa, và bất hạnh thay, chúng ta đang sống trong một thời điểm không những thiên hạ ngờ vực các mặc khải riêng tư mà còn có thái độ hiềm khích và bất lương đến độ tìm cách loại bỏ đi nữa. Ở đây chúng tôi xin nêu lên một lời cảnh cáo: thà “mang tiếng là điên vì Chúa Giêsu” còn hơn là chối bỏ điều có thể do tác động của Chúa Thánh Thần mà ra.

Bách khoa tự điển có một ghi chú như sau "Mặc dù bênh vực cho khuynh hướng tâm linh hóa, môn phái Pharisiêu đã khai triển ra một lối suy nghĩ chính thống kiêu căng và một thái độ câu nệ quá lố, nhất định tôn trọng mọi chi tiết của lề nghi hơn là những giới răn quan trọng hơn của Lề Luật." (Mt. 23: 23-28)

Một ghi chú khác viết: “Có lẽ phái Pharisiêu có ý vâng lời Chúa thật đấy, nhưng dần dần họ trở nên sùng kính quá độ vào một phần giới hạn của Lề Luật (cộng thêm tất cả những điều khác mà họ thêm thắt vào) thành ra mắt họ mù quáng không nhận ra Đấng Mêsia trong khi chính ngài đang ở giữa / và trước mắt họ. Họ nhìn thấy các phép lạ Ngài làm, họ được nghe Lời Ngài Nói, nhưng thay vì vui vẻ tiếp nhận, họ làm mọi sự có thể làm được để ngăn cản Ngài -- đến độ họ tìm cách giết Ngài vì Ngài đã tuyên bố đúng sự thực rằng Ngài là Con Thiên Chúa.”

Nguồn: Dấu Chỉ thời đại, của Michael Brown, ngày 30 tháng Giêng 2011 [signs of the times, Jan. 30] trong Spiritdaily.com

Louis Lê Xuân Mai trích dịch

^[1] Nguyễn văn tiếng Anh: Cultural catholics

^[2] Nguyễn văn tiếng Anh: Spiritual catholics